

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔτος τρίτοντοῦτο εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἐβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θὰ βγαίνει
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι, — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ ὅτ' ἔπαρχίας — καὶ ὅτ' ἔξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

Μηνὸς Αὐγούστου τριακοστή
κι' ἄς μᾶς πληρόνη ὅποιος χρωστῇ.

Χίλια ὀκτακόσα ὀγδοῦντα ἔξη,
εἰς αὐτὸ τὸ χρόνο κατὰ μᾶς τρέξη.

γὰρ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ ὅτ' ἔχει.
Ἄλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ.
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῇς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς ὅτων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμηὸς μᾶς μιὰ δεκάρα.

Ἐκατὸν τριάντα δύο
καὶ ὅτ' ὁ Βάττεμπεργ ἀντίο.

Θεέ, τί καταντῖα
καὶ τί τζαναμπετῖα.

Νά! νά! σεισμός ἀκόμη τὸ ἔδαφος σαλεύει
καὶ γογγυτὸ καὶ βρόντος ἐκ τῶν ἐγκατῶν φθάνει,
ἀλλ' ὅμως δὲν εἰξεύρω τί τοῦ Θεοῦ κατέβη
κι' ἀπάνω μᾶς μονάχα ζητεῖ νὰ ξεθυμάνη.
Εἰς τόσας τρικυμίας πολιτικὰς καὶ σάλους
μᾶς πολεμεῖ κι' ἐκεῖνος μαζί μὲ τόσους ἄλλους.

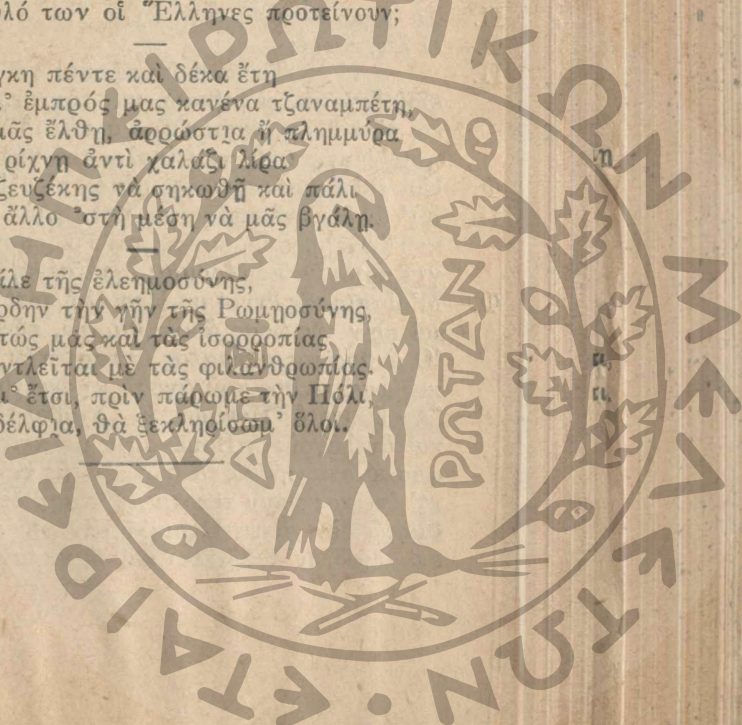
Εἰς τί αὐτὸς ὁ τόπος ἡμάρτησε ὥς τώρα;
ποῖος φέρνει τὴ μεγάλη αὐτὴ τζαναμπετῖα
καὶ μόλις ἡσυχάζει καὶ χάνεται μιὰ μπόρα,
ἀνέλπιστη φουντόνει κι' ἐξαφνικὴ φωτιά;
Ποῖος τόσο γρουσουζιλοῦν ἀπάνω του νὰ ἔχη,
ποῦ τόσας εὐτυχίας καὶ ἀγαθὰ μᾶς βρέχει;

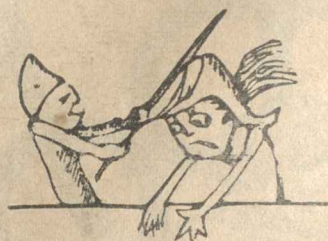
Ποτὲ Σπανὸ δὲν βροῖσκω νὰ τρέχη ὅτ' ἀσοκάκια,
ὅλους τοὺς βλέπω νάχουν καὶ γένεια καὶ μουστάκια
κι' εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον
θαρῶ Σπανὸς πῶς εἶναι ἓνας Σεμιτέλος μόνον.
Μὰ γρουσουζιά κι' ἐκεῖνος νὰ ἔχη τάχα τόση,
ὥστε τὴ Ρωμηοσύνη μὲ μιὰ νὰ ξεπατώσῃ;

Εἰς τί αὐτὸς ὁ τόπος ἡμάρτησε ὥς τώρα,
ἀφοῦ εἰς μακαρίαν ἀφίνεται γαλήνην
καὶ οὔτε ὅπως ἄλλοι κάθε στιγμή καὶ ὥρα
ζητεῖ νὰ συνταράξη τοῦ κόσμου τὴν εἰρήνην;
ἀφοῦ φτυσιαῖς καὶ μπάτσαις κι' οἱ Βούλγαροι μᾶς δίνουν
καὶ τᾶλλο μαγουλό των οἱ Ἕλληνες προτείνουν;

Καὶ εἶχαμε ἀνάγκη πέντε καὶ δέκα ἔτη
νὰ μὴν εὐροῦμ' ἐμπρός μας κανένα τζαναμπετῆ,
σεισμός νὰ μὴ μᾶς ἔλθῃ, ἀρρώστια ἢ πλημμύρα
κι' ὁ οὐρανὸς νὰ ρίχνῃ ἀντὶ χαλᾶς λίρα
κι' οὔτε κανεὶς ζευζέκης νὰ σηκωθῇ καὶ πάλι
καὶ πραξικόπημ' ἄλλο ὅτ' ἐμὴν νὰ μᾶς βγάλῃ.

Μὰ σύ, θεέ μεγάλε τῆς ἐλεημοσύνης,
σὺ ἀνατρέπεις ἄρδην τὴν γῆν τῆς Ρωμηοσύνης,
χαλᾶς τὸ καθεστὸς μᾶς καὶ τὰς ἰσορροπίας
κι' ὁ κόσμος ἐξαντλεῖται μὲ τὰς φιλικωτάτας.
Καὶ ἂν πηγαίνωμ' ἐταῖ, ποῖν πάροψε τὴν Πόλιν,
μὰ τὸ σταυρὸ, ἀδελφία, θὰ ἐκκληρώσῃ ὅλοι.

Φασουλής και Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—'Ο Βάττεμβεργ ἐγύρισε λοιπὸν ἑστὴ Βουλγαρία
καὶ γίνεται, βρὲ Περικλῆ, μεγάλη φασαρία.
Τοὺς αὐλικούς καὶ τὸν λαὸν τριγύρω του συναῖζει
καὶ χάσκων ἀσκαρδαμυκτεῖ στὰ μάτια τοὺς κυττάζει
καὶ κλαίει σὰν μωρόπαιδι καὶ σὰν παλαιογυναῖκα
αὐτὸς ὁ ἄνδρας, Περικλῆ, ποῦ κάνει γι' ἄνδρας δέκα.
Καὶ ὕστερα μὲ δάκρυα τηλεγραφεῖ στὸν Τσάρον
νὰ τὸν ἀφήσῃ τὸν φτωχὸ στὸ θρόνο τῶν Βουλγάρων,
μὰ κοκκινίζει ἐκ θυμοῦ ὁ Τσάρος σὰν καρπούζι
καὶ μ' ἓνα τηλεγράφημα πατόκορφα τὸν λούζει.
Καὶ τότε οὖν ὁ Βάττεμβεργ κοπτόμενος καὶ κλαίων
διακηρύττει φανερά πῶς παρατείνεται πλέον
καὶ εἰς τὸν Αὐτοκράτορα τῶν Ρώσων ξαναγράφει
πῶς τῶν Βουλγάρων τάχιστα θ' ἀφήσῃ τὰ ἐδάφη
ὁ δὲ λαὸς σηκώνεται καὶ γίνεται καμίνι
καὶ πλάνει τὸν Καραβελῶφ καὶ πάλι τὸν ἀφίνει,
ἀλλ' ὅμως κι' ὁ Καραβελῶφ τὸν Σταμπουλῶφ τσακώνει,
ὁ δὲ Σταμπουλῶφ τὸν Ζαγκῶφ ἀπ' τὸλαιμὸ γραπώνει,
ὁ δὲ Ζαγκῶφ τὸν Μουλκουρῶφ στὴ φυλακὴ πηγαίνει,
τὸν 'Ραδοσλάβωφ δὲ αὐτὸς μὲ ἀλυσίδες δένει,
ὁ 'Ραδοσλάβωφ δὲ ὁρμῶν τὸν Ζιρκωφ συλλαμβάνει
κι' ἓνας στὸν ἄλλον ρίχνεται κι' ἓνας τὸν ἄλλο πλάνει.

Π.—Κι' ὁ 'Ηγεμὼν τί γίνεται;

Φ.—Καὶ φεύγει καὶ δὲν φεύγει
καὶ μὲ τ' ἀλογακία του στὴν ἀμαξία του ζεύγει,
ὁ 'Αγγλὸς πρὸς τὰ ὀπισθεν μὲ δύναμι τὸν σπρώχνει,
ἀλλὰ κι' ὁ 'Ρώσος, Περικλῆ, εὐθὺς τὸν ξαναδιώχνει
κι' ἔτσι νὰ μείνῃ δὲν ἔμπορεῖ, ἀλλ' οὔτε καὶ νὰ φύγῃ!

Π.—Σὲ μία κουταλιά νερό κι' ὁ Βάττεμβεργ ἐπνίγη.

Φ.—Τι λές, μωρέ;

Π.—Τι νὰ σοῦ πῶ καὶ νὰ σ' ὁμολογήσω;
Μοῦ ἔρχεται, σὲ βεβαίω, νὰ τὸν περιφρονήσω
καὶ οὔτε θέλω, Φασουλῆ, νὰ τὸν ἰδῶ ἔμπρός μου,
διότι ἐκατήντησε ρεντίκολο τοῦ κόσμου.

Φ.—Καὶ τί ἐνδιαφέρεσαι γι' αὐτὸν τὸν 'Ηγεμόνα;

Π.—Κι' ἂν δὲν ἐνδιαφέρομαι γιὰ μιὰ χρυσὴ κορῶνα,
ποῦ ἔγινε, βρὲ Φασουλῆ, τοῦ κόσμου κλωτσοςκοῦφι,
γιὰ πορὸν ἐνδιαφέρομαι;... γιὰ σένα, βρὲ μαγκούφ;

Φ.—Μαὐταῖς τῆς ἐννοίας, Περικλῆ, ποτὲ δὲν θὰ συχάσῃς
καὶ πρὶν τῆς ὥρας ἀδικᾷ, θαρρῶ, πῶς θὰ γεράσῃς.
'Ο ἄνθρωπος ἀδύνατος ἐπλάσθη ἐν τῇ φύσει
καὶ ὥσει ἄνθος τοῦ ἀγροῦ κι' ἐκεῖνος ἐξανθήσει.
'Αν ἐφυγε ὁ 'Ηγεμὼν, τί διάβολο σὲ μέλει;
καὶ ἂν λαγοὺς ἡ Βουλγαρία μὲ πετραχήλια θέλῃ,
φασκέλωσέ την μὲ τὰ δῶ καὶ ἄς την νὰ σφυρίξῃ
κι' ἐκεῖνος ὅπου τίποτα νὰ πάρῃ δὲν ἐλπίζει,
θαρρῶ δὲν χάνει, Περικλῆ, ἂν πρὸ πολλὰ γυρεύῃ
καὶ λέῃ ὅ, τι τοῦρχεται καὶ ὅ, τι τοῦ κατέβῃ.

Π.—Μὰ τέλος πάντων ἔφυγε ὁ 'Ηγεμὼν;

Φ.—Ποιὸς ξέρεῖ
ἂν τὰ παπούτσια τοῦ πτωχοῦ τοῦ ἔδωσαν στὸ χέρι,
ἀλλ' ὅμως καὶ ἂν ἔφυγε, θαρρῶ πῶς δὲν θ' ἀργήσῃ,
μὲ τούμπανα στὴ Βουλγαρία καὶ πάλι νὰ γυρίσῃ,
καὶ πάλι νὰ ξαναδιωχθῇ καὶ νὰ ξανάλθῃ πίσω...

Π.—Βρὲ Φασουλῆ, θὰ τρελλαθῶ καὶ θὰ παραφρονήσω.

Φ.—Βάστα, καὶ μένε Περικλῆ...

Π.—Θὰ μοῦ κολλήσῃ τρέλλα
μὲ τὰ πραξικοπήματα κι' αὐτὰ τὰ πῆγαν ἔλα.
Πῶς ἔγινε, βρὲ Φασουλῆ, αὐτὸς ὁ κόσμος ἔτσι;
ἀχοῦρι, σταῦλος, κυκεὼν, λαβύρινθος, κοτέτσι;
Φ.—Μὲ ξέναις ἐννοίαις μὴ χαλᾷς τὰ μαῦρα σου πλεμόνια
κι' ἐφθάσαμε σὲ δισεκατὰ κι' ἀφορισμένα χρόνια,
ὅπου κι' αὐτὸς ὁ Σταμπουλῶφ τὸν κάμποσο μᾶς κάνει
καὶ εἶναι θυμιατὰ τὰ γγερὰ καὶ τὰ παντὰ λιβάνι.

Π.—Καὶ οἱ σεισμοὶ τί γίνονται;

Φ.—'Ακόμη περνοδίνουν
κι' οὐδὲ ἡμέραν ἥσυχον τὴν γῆν μας δὲν ἀφίνουν
καὶ δὲν εἰξεύρω χρήματα σὲ ποῖον νὰ πρωτοδώσω...
Μὰ δὲν φοβοῦμαι τοὺς σεισμούς, βρὲ ἀδελφέ μου, τόσο,
ὅσο φοβοῦμαι τῶν σεισμῶν τὰς τόσας συνεπείας,
τὰς προσφορὰς, τὸ ἔλεος καὶ τὰς φιλανθρωπίας,
ἐκεῖνας τὰς ἐπιτροπὰς, αὐτὰ τὰ σοῦτα φέτα,
τοὺς μύλους, τὰ βεγγαλικά, τὰ φῶτα, τὰ κοντσερτά,
τοῦ κόσμου τὰ σπρωξίματα, τὴν σύγχυσι, τὸν θρόνον,
καθὼς καὶ τὰ ὀνόματα ἡμῶν τῶν προσφερόντων,
ποῦ καθεμιά ἐφημερὶς εἰς τὴν ἀράδα βάζει,
ἂν καὶ τὸ Εὐαγγέλιον, βρὲ Περικλῆ, προστάξῃ
πῶς ὅταν δίνῃς κἄτι τι μὲ τὸ δεξιὸν σου χέρι,
δὲν πρέπει τὸ ἀριστερὸν καθόλου νὰ τὸ ξέρῃ.
Αὐτὰ καὶ ἄλλα μ' ἔκστασιν νυχθημερὸν κυττάω
καὶ μὲ τοὺς ἐλεήμονας κι' ἐγὼ διασκεδάω
κι' ἀπάνω εἰς τὸ γλέντι μου φωνάζω μοναχὸς μου:
'Ω! τί ὠραία νὰ χαλᾷ τὸ ἡμῖν τοῦ κόσμου
καὶ πανηγύρια καὶ χαρὰς τᾶλλο μὲθ' ἡμῶν...

Π.—Κατακαυμένα Φιλιτρά!... καυμένοι Γαργαλιάνοι!

Φ.—Τι διάβολο θὰ γίνωμε;

Π.—Ξέρω κι' ἐγὼ, καὶ μένε!...

Φ.—Κι' ἄλλοι σεισμοὶ, βρὲ Περικλῆ, θὰ γίνοντο ὅπως λένε.

Π.—Αὐτοὺς τοὺς λόγους τοὺς φορικτούς εὐθὺς ν' ἀνακαλέσῃς,
ἀλλοιῶς θὰ φᾶς μπαγλάρωμα, ποῦ ἄρρωστος θὰ πέσῃς.

Φ.—Καὶ ἂν τοὺς λόγους μου αὐτοὺς ἐγὼ ἀνακαλέσω,
νὰ ἐμποδίσω τοὺς σεισμούς ποτὲ δὲν θὰ ἔμπορέσω.

Π.—'Ο γέγραπται, βρὲ μάτια μου, ἐκεῖνο καὶ θὰ γίνῃ.

Φ.—'Ορσε λοιπὸν μπαγλάρωμα γιὰ ἐλεημοσύνη.

Βάττεμβεργ καὶ Φασουλῆς
κι' ἓνας κι' ἄλλος ντεριλῆς.

Φ.—Δὲν ἔχω πιά ὑπόληψιν στὴν 'Υψηλότητά σου
καὶ κρίμα εἰς τὸ μπόϊ σου καὶ εἰς τὴ λεβεντιά σου.
'Εγὼ σοῦ εἶπα γύρισε, ἂν σοῦ βαστοῦν τὰ κότσα,
ἀλλὰ ἐσὺ ἐγύρισες μὲ σκεπαστὴ καρότσα
καὶ μέσ' σ' αὐταῖς τῆς συμφορᾶς καὶ μέσ' σ' αὐταῖς
[τῆς κᾶψαις]

μου ἄρχισες ὅσῳ μωρὸ τῆς γρίνας καὶ τῆς κλάψαις.
Χοίμα, μωρὲ 'Αλέξανδρε, στὴν τόση ὁμορφιά σου,
στὸ μπόϊ σου τὸ λιγερὸ καθὼς καὶ 'στονόμα σου.

Π.—'Ο Γοσποδίνω Φασουλῆ, ἐγὼ νιπονιμά!

Φ.—Θαρρῶ κι' ἐσένα, Βάττεμβεργ, ἡ δόξα θὰ σὲ φρά.

Π.—Γιὰ νὰ κλαῖς, βρὲ 'Ηγεμὼν, σὰν τὸ μωρὸ παιδάκι,

ποῦ ἔπρεπε ὑπερηφάνος νὰ στρίβῃς τὸ μoustάκι

κι' ἀπ' τὸ καρύδι τὸν Ζαγκῶφ καὶ τοὺς λοιποὺς

κι' ἀπὸ τὸ ξυλοφόρτωμα τὴν πίστι τους ν' ἀλλάξῃς;

Γιὰτὶ ξαναγύρισες στῆς Βουλγαρίας τὸν θρόνο;

Γιὰ νὰ μᾶς πῆς παράπονα καὶ γιὰ νὰ κλάψῃς μόνο;

Κι' ἀφοῦ ἐσκέφθῃς, Βάττεμβεργ, παραίτησιν νὰ δώσῃς

κι' ἐξ ἐμφυλίων σπαραγμῶν τὸ ἔθνος σου νὰ σώσῃς,

γιατὶ, ἀφοῦ σ' ἐδιώξαν ἡμέρα μεσημέρι,

δὲν ἔφυγες μιά καὶ καλὴ νὰ πᾶς εἰς ἄλλα μέρη.

ἀλλὰ ξαναπάτησες τὸ χῶμα τῶν Βουλγάρων
καὶ μετὰ θοήγων καὶ λαγῶν ἐκέλευσες τὸν Τσάρον
τὸν κραταῖον τοῦ δόκτυλον ἐπάνω σου ν' ἀλώσῃ
καὶ ἄφειν ἁμαρτιῶν τελεῖαν νὰ σοῦ δώσῃ,
ἀφοῦ γνῶρίζεις, μπουνταλά, καὶ σὺ κι' ὁ κόσμος ὅλος
πῶς ἄφειν ἁμαρτιῶν δὲν δίδει ὁ χαγὸς
μὲ ὅλα σου τὰ κλάματα καὶ μὲ τὰ παρακάλα
κι' οὔτε γνῶρίζεις ἐπὶ τῶν Τσάρων τὰ κεφάλια;
Π.—'Ο Γοσποδίνω Φασουλῆ, ἐγὼ νιπονιμά!

Φ.—Θαρρῶ κι' ἐσένα, Βάττεμβεργ, ἡ δόξα θὰ σὲ φρά.

Π.—Γιὰτὶ ξαναγύρισες στὸ θρόνο σου, Βερέμν...

Γιὰ ν' ἀποδείξῃς τάχατε πῶς ὁ λαὸς σὲ τρέμει

καὶ διὰ μετενόησε γιὰ τὸ ξεκούμπημα σου;

Καὶ ἂν σὲ θέλῃ ὁ λαὸς, ἀλλεῖς καὶ πιστεύεις

πῶς εἰμπορεῖς πραγματικῶς ὁ αὐτὸν νὰ βασιλεύς;

ἀφοῦ γιὰ Τσάρους γίνονται οἱ Βούλγαροι κομμάτια

κι' ἔχουν κι' ἐσένα βασιλῆα μονάχα γιὰ τὰ μάτια;

Καὶ θέλεις νῶσαι προδωπὸν ὀνειδισμοῦ καὶ χλεύης;

κι' εἶναι ἀνάγκη τάχατε καὶ σὺ νὰ βασιλεύς;

κι' ἀπάνω εἰς τοῦ θρόνου σου νὰ πέφτῃς τῆς σάν

[δε-]

μέ ψεύτικα όνειράτα, μέ ψεύτικαις έλπίδες
καί ό καιρός σου νά περνᾷ μέ τόνα κι' άλλο ψέμμα
κι' αὐτό τό στέμμα νά φορῆς, όπου δέν εἶναι στέμμα,
ποῦ 'στόβαλαν, 'Αλέξανδρε, γιά νά μή βασιλεύης,
ἀλλά μονάχα γιά νά κλαῖς καί ἄλλους νά δουλεύης,
όπου καθένas δυνατός μαζί μέ τοῦτο παίζει,
ποῦ κλωτσοσκοῦφι τόκαμαν οἱ Ρῶσσοι κι' οἱ 'Εγγλέζοι,
στέμμα Βουλγάρων πρόστυχο, ποῦ τό πατοῦνε ὅλοι
καί προτιμῶ καλλίτερα νά μοῦ φοροῦν φακίόλι,
παρά τό στέμμα σου αὐτό νά βάλω 'στόν αἰῶνα,
γιά νάμαι κοῦκλα, μηχανή καί δοῦλος μέ κορῶνα.
'Εγώ δέν παραδέχομαι τόν βασιλῆᾶ ζητιάνο,
δέν θέλω 'στό κεφάλι μου νά ἔχω τόν Σουλτάνο,
τόν Βίσμαρκ, τόν Σαλισβουρνύ, τό κνοῦτο τοῦ χαχόλου
καί νά μὴν εἶμαι βασιλῆς 'στόν τόπο μου καθόλου.
Θέλω νά εἶμαι βασιλῆς μὰ νάμαι ὅπως πρέπει,
χωρίς ποτέ τὰς πράξεις μου κανεῖς νά ἐπιβλέπη
καί δίχως κάθε μακαρᾶ λογαριασμό νά δίνω
γιά ὅ,τι ἔχω κατὰ νοῦν, γιά τοῦτο ἦ ἐκεῖνο.
'Αλλέως, φίλε Βάττεμπεργ, τό στέμμα δέν τό θέλω
καί προτιμῶ μὰ τό σταυρό τό πῖρ παλῆρ καπέλο,
διότι τό ὑφίστασθαι τῶν ἰσχυρῶν τήν χλεύην
καί ἄνευ στέμματος λαμπροῦ τοῦς ἰσχυροῦς δουλεύειν,
ἔ! κᾶπως ὑποφέρεται, ἂν καί αὐτό ἐπίσης
μοῦ φαίνεται ἀνοίκειον 'στάς ἀνθρωπίνους φύσεις.
'Αλλ' ὅμως στέμμα νά φορῶ καί ἄλλους νά δουλεύω,
αὐτοῦ τοῦ εἰδους βασιλῆᾶ ποτέ μου δέν ζηλεύω.

B.—Στό γαβορί;

Φ.—Τί γαβορί καί μαβορί μοῦ ψάλλεις;
Καλά τό 'συλλογίστηκες τό στέμμα σου νά βγάλῃς,
ἀφοῦ ὁ Τσάρος, Βάττεμπεργ, καθόλου δέν σέ θέλει
καί ἀπ' ἐκεῖ ποῦ 'γύρισεσ κακὴν κακῶς σέ στέλλει.
'Αν εἰς τοῦ Τσάρου τό θρονὶ ἐκάθητο ἐκεῖνη,
όπου μεγάλη μὲν φορὰ περνοῦς 'Αἰκατερίνη,
ἴσως αὐτῇ, 'Αλέξανδρε, νά σοῦκανε τὴ χάρι,
γιάτ' εἶσαι ἄνδρας διαλεκτός κι' ὠραῖο παλληκάρι
κι' ἐκεῖν' ἦ μακαρίτισσα χωρίς κανένα ζόρι
σέ κάθε ἄνδρα ζουμερὸ τὰ πάντα παρεχώρει.

B.—Κάκ; στό τακό;

Φ.—Τεῖν' αὐτό τό στό τακό; πάλι;
σέ κλαίω, κύρ 'Αλέξανδρε καί τό πολύ σου χάλι.
Μὰ τέλος κάμε πιά καί σὺ ἐκεῖνο ποῦ δὴ κᾶνης
καί μέ τὰ σκέρτσα σου αὐτὰ μὴ θές νά μᾶς τρελλάνῃς.
'Αν θέλῃς νά παραιτηθῇς, ἀμέσως παραιτήσου,
ἂν θέλῃς νά ξεκουμπισθῇς, ἀμέσως ξεκουμπίσου,
κάθισε, φύγε, γύρισε, τό στέμμα σου παραιτά,
τόν κύριον Καραβελώφ καί τοῦς λοιποῦς χαιρέτα,
'στόν Τσάρον γονυπέτησε καί χύσε μαῦρο δάκρυ
κι' ὕστερα μόνος τράβηξε ὅπου σέ βγάλ' ἡ ἄκρη,
μὰ τέλος πάντων τέλειωσε ἀρχήτερα μὲ ὦρα,
γιάτ' δέν ἔχομ' ὄρεξι μέσ 'στῶν σεισμῶν τὴ μπόρα,
μέσ 'στάς μεταρρυθμίσεις μας, 'στὴ φτώχεια καί τὴν

[πεῖνα,

ν' ἀκοῦμε τὰ παράπονα καί τὴ 'δική σου γρίνα,
B.—Σνάϊ παροῦσαι;

Φ.—Βρὲ κουτέ, ἀκόμη ἐπιμένεις,
ἢ μήπως κᾶνης τάχατε πῶς δέν καταλαβαίνεις;
Σέ συμβουλεύω, Βάττεμπεργ, τὰ λόγια μου ν' ἀκούσῃς
πρὶν σέ σκοτώσῃ ἔξαφνα κανεῖς παληο-Μπουρδούσης.
Τράβα σοῦ λέω 'γρήγορα, ἂν θέλῃς τό καλό σου
καί ἄφησε 'στό διάολο νά πάῃ ὁ λαός σου.
Φύγε μακράν, 'Αλέξανδρε κι' ἐν μέσφ τῆς ἐρήμου,
διότι σ' ἐσιχάθηκα μέ ὅλη τὴν ψυχὴ μου.

B.—Σνάϊ παροῦσαι;

Φ.—Τί λές, μωρέ;..μὲν ὦρα 'μπρός σου στέκω
καί μοναχὰ πρὸς χάριν σου βραχνιάζω, κύρ 'Αλέκο
καί σὺ ἀκόμη Ρούσσις μοῦ κόβεις καί μοῦ ράβεις;
'Ορσε λοιπὸν μπαγλάρωμα γιά νά μέ καταλάβῃς.

Καί μερικὰ
θεατρικά.

Τὸν τοῦ Μενάνδρο υἱάσον θερμῶς εὐχαριστῶ.
κι' εὐχαριστήρια πολλὰ πρὸς ὅλους χρεωστῶ,
ἀρσενικοῦς καί θηλυκοῦς, κυρίους καί κυρίας,
ὅσοι μετέσχον τῆς γνωστῆς ἡμῶν Περιφέρειας,
διότι καί ἀπὸ τό ἐν κι' ἀπὸ τό ἄλλο φύλον,
καθόσον ἦτο δυνατόν, μέ πόθον καί μέ ζῆλον
οἱ πάντες συνετέλεσαν εἰς τό νά ἐπιτύχῃ
καί ἀπηγγέλθησαν καλῶς οἱ χλιαροὶ μας στίχοι.

Πλὴν ἔπαινος ὀφείλεται πολὺς ἰδιαιτέρως
καί 'στοὺς γαϊδάρους τοῦς γνωστοῦς, ποῦ εἶχαν λάβη
[μέρος,

διότι δέν ἀγρίεψαν ἐμπρὸς εἰς τόσον πλῆθος
καί οὔτε ἄρχισαν κλωτσιαῖς, ὥς γίνεται συνήθως,
ἀλλ' ἡμεροὶ ἐβάδιζαν μέ τόσῃν πειθαρχίαν
καί συνετέλεσαν κι' αὐτοὶ εἰς τὴν ἐπιτυχίαν.

Καί νῦν ἡ Περιφέρεια ὑπὸ πολλῶν κριθεῖσα
κι' εἰς τό καλὸν Κατάστημα τοῦ Χιώτη τυπωθεῖσα,
τὴν αὔριον Κυριακὴν 'στοὺς δρόμους θὰ πωλῇται
πρὸς τεσσαράκοντα λεπτά καί μὴ τὰ λυπηθῇτε.

Εκδίδει, ὥς ἐμάθομεν, ὁ φίλος Πηγαδιώτης
χάρτην συνόρων καί μαχῶν, όπου θὰ εἶναι πρώτης.
Θὰ φαίνωνται καταλεπτῶς τῶν συμπλοκῶν οἱ τόποι
καί σχέδιον καί τύπων θὰ γίνουν ἐν Εὐρώπῃ.
Πρὸς τοῦτοῖς δὲ παρακαλεῖ πάντα λαβόντα μέρος
νὰ στείλῃ τὴν εἰκόνα τοῦ ἀφεικτῶς τε κι' ἐγκαίρως,
διότι πλὴν τῶν συμπλοκῶν μαχῶν καί τόπων πάντων,
θὰ ἔχῃ καί τὰ πρόσωπα τῶν συμπολεμιστῶν.
'Ελπίζοντες εἰς τὴν γνωστὴν αὐτοῦ καλαισησίαν,
τόν χάρτην περιμένομεν μ' ἀνυπομονησίαν.

Τοῦ 'Ρωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσ' ὅτ' οὐ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριάνου κατέβη — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μέ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἕνα κάποιον Φαρμακεῖον,

Καφφενέτων 'Εὐφρονούντων — νύκτα 'μέρα συζητούντων
μέ μπακαλιῆδες καμπόσους — πατατζήδες ἄλλους τόσους
μ' οὐρητήρια, σαντούρια — καί μὲ μάνδρα μέ γαιδούρια.